

ΤΟ ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ: ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ
 "ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ,"

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΒΛΑΧΟΣ

MAZI με τὰς θαυμασίας καλλονὰς τῆς πλουσίας κερκυραϊκῆς φύσεως, πλὴν τοῦ ὄνειρῶδους «Ἀχιλλείου», καὶ τῶν γραφικῶν τοπίων καὶ τῶν καταπρασίνων καὶ γαλανῶν ἀπόψεων καὶ τῆς ζώσης ὑδατογραφίας, ὡς εἶπεῖν, τῆς νησιδος τοῦ Ὀδυσσεῶς· μαζί με τὸ ἀμίμητον «Κανόνι» καὶ τὸ χαριέστατον ἄλσος τοῦ Mon Repos καὶ τὴν ἔκπαυλον Γαρίτσαν καὶ ὅλα τὰ ἄλλα σπάνια θέληγτρά της, ἡ ὠραία νῆσος τῶν Φαιάκων ἔχει νὰ ἐπιδείξη καὶ ἓνα σεμνὸν καὶ ἐπίζηλον νᾶον πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς διαπλάσεως — τὸ πεφημισμένον Λύκειον τοῦ Λεωνίδα Βλάχου.

Δὲν εἶνε ὑπερβολή. Ὀλόκληρος τριακονταετῆς ἐξέλιξις καὶ δραῖσις καὶ ἐργασία δημιουργικῆ, ἠθοπλαστικῆ, ἐκπολιτιστικῆ, μαρτυρεῖ τὸ μέγα ἔργον, ὅπερ ἐπετέλεσε καὶ ἐπιτελεῖ τὸ ἔθνικόν ἴδρυμα. Ὁ κ. Βλάχος, ἀνὴρ διαυγοῦς ἀντιλήψεως, ἐνεργοῦ πρωτοβουλίας, θελήσεως χαλυβδίνης, δραστηριότητος ἀγρύπνου, κατηνάλωσε ὅλον τὸν βίον ὅπως ἀνυψώσῃ τὸ δημιούργημά του εἰς τὴν ἰδανικὴν περιωπὴν τῆς σήμερον. Ἐπάλασε κατὰ τῶν προλήψεων, κατὰ τῆς σχολαστικῆς ἀδιαφορίας, κατὰ τοῦ ἀποπνικτικοῦ περιβάλλοντος, κατὰ τοῦ ὀπισθοδρομικοῦ πνεύματος, τὸ

ὁποῖον μαραίνει πάντα εὐγενῆ ζῆλον. Καὶ ὅμως ἐθριάμβευσεν. Ὅλοι οἱ νεωτερισμοὶ καὶ αἱ μορφωτικαὶ μέθοδοι καὶ αἱ ἠθοποιητικαὶ δυνάμεις εἰσῆχθησαν διὰ τῶν στίβαρων τοῦ χειρῶν εἰς τὸ λυκεῖόν του. Ἡ γυμναστική, ἡ βωννύουσα τὸ σῶμα καὶ τὸν νοῦν αἱ καλαὶ τέχναι, αἱ ἐξευγενίζουσαι καὶ ἰσχυροποιούσαι τὴν ψυχὴν τὰ φυσιογνωστικὰ μαθήματα καὶ ἡ εἰς τὰ κοινωνικὰ διδάγματα προσοχὴ τῶν μαθητῶν, ἡ ἀφυπνίζουσα τὴν πείραν ἡ ἐν τῇ πράξει ἀσκήσις τῆς ἀρετῆς, τῆς εὐποιίας, τοῦ καθήκοντος ἡ ἰδιαίτερα καλλιέργεια τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος ἡ μουσικὴ τροφή, αἱ ξένοι γλῶσσαι, αἱ διανοίγουσαι νέους ὀρίζοντας ἐγκυκλοπαιδικῆς παιδείσεως ὅλα ταῦτα ἐθεωροῦντο ἄλλοτε ἐπουσιώδη καὶ δὲν εἶχον θέσιν πρὸ τοῦ ἐκτυφλωτικοῦ τυπικοῦ τῆς γραμματικῆς καὶ τῶν μηχανικῶν ἐκστηθίσεων. Ἄλλ' ἡ κραταιὰ χεὶρ τοῦ ῥέκτου ἀναμορφωτοῦ ἐκρήμανε τὰς προλήψεις, ἔταμε νέας ὁδοὺς, εἰσῆγαγε νέα ζωογόνα ρεύματα ἰδεῶν, ἀπελύμανεν, ἐξυγιάνεν, ἐδημιούργησε καὶ ἐμόρφωσε νέαν ἐργασίαν, νέον θρίαμβον, νέαν νίκην ἀληθῶς ἐκπαιδευτικὴν. Ὑπὸ τὰς ἐξανθρωπιστικὰς ταύτας ἀρχὰς διεπαιδαγωγήθησαν δύο καὶ τρεῖς ἤδη γενεαί, τιμῶσαι, εὐλογοῦσαι, ἐξαίρουσαι τὸ ὄνομα τοῦ σωτῆρος διδασκάλου των. Τίς δὲν ἐννοεῖ τὸ ἐντεῦθεν διαχόμενον ζωογόνον αἶμα εἰς τὴν ἀναιμικὴν ζωὴν τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας καὶ πολιτείας;

Καὶ δὲν ἦτο δυνατόν ἢ τοιαῦτα ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα νὰ παρουσιάσῃ ἀνὴρ τῆς μορφώσεως, τῆς ἐπιβολῆς καὶ τῆς ἀόκνου δημιουργικότητος τοῦ κ. Βλάχου. Διότι ὁ ῥέκτης λυκείαρχος ἐπεκτείνει τὴν κοινωφελῆ δράσιν του καὶ πέραν τῆς σχολικῆς του ἀκτίως. Ὑπῆρξεν ὁ ἰδρυτὴς τῆς ἐν Κερκύρα σχολῆς τῶν Ἀπόρων Παίδων. Εἰς τὰς ἐξαιρετικὰς του ἐνεργείας ὀφείλεται ἡ ἀνασύστασις τοῦ Βιοτεχνικοῦ - Καλλιτεχνικοῦ Συλλόγου, ἐνθα διδάσκονται δωρεὰν ἰχνογραφία, πλαστικὴ, ἀγγειοπλαστικὴ, ἀρχιτεκτονικὴ, ἀνατομία, μαθηματικά. Τοῦ συλλόγου τούτου ἐξακλουθεῖ ὢν καὶ νῦν πρόεδρος, ὁ νοῦς δηλαδὴ καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ λαμπροῦ σωματείου. Ἐξελέγη πολλάκις δημοτικὸς σύμβουλος διὰ μυθώδους πλειοψηφίας, πρὶν ἢ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸν δῆμον ὁ κομματικὸς ἀνταγωνισμὸς. Ἐπὶ πολλὰς περιόδους καὶ προήδρευσε τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Κερκυραίων ἀξιοπρεπέστατα. Ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος πρόεδρος τῆς φιλαρμονικῆς ἐταιρίας «Μάντζαρος», ἐπὶ μακρὰ δὲ ἔτη καὶ τοῦ Δραματικοῦ Συλλόγου. Συνέστησε καὶ ἐπὶ ἔτη διετήρησεν «Ἐκπαιδευτικὸν Σύλλογον» πρὸς διδασκαλίαν τοῦ λαοῦ. Τυχάνει δὲ νῦν καὶ πρόξενος τοῦ Βελγίου. Καὶ πρέπει νὰ σημειωθῇ καὶ τονισθῇ ἰδιαζόντως ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ μακρὰ καὶ καταπληκτικὴ ἐργασία συνετελέσθη δι' ἀτρύτων

μόχθων και αυτοθυσίας σχεδόν, χωρίς ύλικόν ἀντάλλαγμα οὐδέν, ἀπολύτως οὐδέν· διότι ὁ κ. Βλάχος μόνον ἠθικὰς ἀμοιβὰς ἔχει νὰ ἐπιδείξη και τὴν ἀμέριστον, και εὐγνώμονα ἐκτίμησιν τῆς κοινωνίας. Ἡ ἐλληνική κυβέρνησις τὸν ἐτίμησε διὰ τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ, ἡ δὲ ἰταλική και αὐστριακή δι' ἀνωτέρων παρασήμων.

Ἴδου ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ὁ δημιουργὸς και διευθυντὴς τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου «Καποδίστριας», εἰς τῶν σπανίων και ζηλευτῶν παραγόντων τῆς κοινωνικῆς και πολιτικῆς προόδου ἐν τῇ ὠραίᾳ νήσῳ τῆς Κερκύρας.

ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Ἡ μουσική τοῦ καφενείου δὲν εἶχε σκορπίσῃ ἀκόμα τοὺς τελευταίους ἤχους τῆς Μανῶν τοῦ Μισσενέ, κι' ὁ κόσμος ἄρχισε τὰ σχόλια και τὲς ἀτελείωτες ἐκεῖνες ψευτοκουβέντες ποῦ βραϊσκει ἀκριβῶς ὅταν ἡ σιωπὴ ἐπιβάλλεται! ...

Νευρῖσμένος, φώναξα τοῦ γκαρσονιῶ, πλήρωσα τὸ μαζαγράν μου και τοῦδωκα χωρίς νὰ ξεύρω ποῦ πηγαίνω. Σέρνοντας ἔτσι τὸ βῆμα μέσα στὸ τρίσβαθὸ τῆς νύκτας τὸ σκοτάδι βρέθηκα χωρίς νὰ τὸ θελήσω ἀνάμεσα σὲ μιὰ νεκρούπολι. Στὸ διάβα μου τρομαγμένες χτυποῦσαν τὲς ξερὲς φτεροῦγες τους κι' ἐχάνουνταν ἡ νυχτερίδες, κερφόνοντας στὴ φυγὴ τους ἐρωτηματικὸ τὸ βλέμμα τους ἐπάνω μου ...

Ποῖς ἦμουν γὼ ποῦ τοὺς χαλοῦσα τὴν ἡσυχία και τί ζήταγα στὴν κατοικία τους;

Τὰ μάτια μου ἔχυναν δάκρυα και ἡ καρδιά μου ἔσταζε αἷμα, γι' αὐτὸ αἰσθάνθηκα ἀλήθεια μιὰ παιδικιὰ χαρὰ ὅταν διέκρινα μακριὰ, στὸ λαμπύρισμα ποῦ ἔκαμε, μιὰ λευκὴ σκιά. Ἐτρεξα μὲ ἀνοικτὴ ἀγκάλη, μὰ ἡ σκιά μ' ἐκράτησε σ' ἀπόσταση.

«Μὴ μὲ πλησιάζεις, μοῦπε! ... Εἶμαι ἡ σκιά ποῦ πλανιέται τὴ νύχτα ἐπάνω στὰ νεκρικὰ τὰ κούφαρα. Ἡ λαλιὰ τοῦ χάρου εἶμαι! ... Εἶμαι ἡ ἀλήθεια! ... Ἀλλοίμονο! Στὸν κόσμον αὐτὸ ποῦ ζῆτε σεῖς μισιέται ἡ Ἀλήθεια! ... Στάσου! Γιὰ τὴν Ἀλήθεια και σὺ ἀκυβέρνητο δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὸ βῆμα φέρνεις! ... γιὰ τὴν Ἀλήθεια και σὺ κλαῖς! ... Καὶ πιστεφε με. Τὸ δάκρυον δὲν θ' ἀφήσῃ νὰ ξεραθῇ τὸ μάτι σου! ... Πάντα θὰ κλαῖς ἐνόσω